
Otoč se tváří ke slunci

Matthias zastavil s traktorem před zděnou stodolou s pootevřenými vraty. „Hej, Sebastiane, jsem tu!“ zavolal.

Ze stodoly se vynořil chlap jako hora, opírající se o hůl. „Už jsem měl strach! Co ti tak dlouho trvalo?“ bručel.

„A co takhle: díky, kámo?“ zeptal se Matt a začal z kabiny vyklízet svoje věci.

„Tak jo, díky, žes to za mě dnes vzal. Noha mě bolí jako čert. Nezvládl bych to.“

„Zdržely mě dvě slečny, co jim došel benzin,“ začal vysvětlovat Matt. „Odtáhl jsem je k jejich kamarádce. Koupila na konci Birkfeldu ten starý statek po Bergerových, co tam byl útulek. Za to jsem dostal večeri.“

„Jaká je?“

„Která?“

„Ta, co tě zaujala,“ smál se Sebastian. „Vidím ti až do ledvin, povídej.“

Matt pokrčil rameny. „Není co. Pozval jsem je na zítra do klubu.“

„Není co. Pozval jsem je do klubu,“ pitvořil se Sebastian, „to ti tak věřím, že není co.“

„Dobře, dobře,“ zvedl ruce Matt, „vzdávám se. Líbí se mi ta ze statku, Alice. Už jsi ji viděl?“

„Kde asi? Vždyť je tu den nebo dva.“

„A jak víš tohle?“

„Od starosty. Ráno se tady zastavil, jestli bych nemohl posekat trávu v parku před radnicí. Což bych nemohl, tak aspoň přidal novinky o nové

občance Birkfeldu. Že je mladá, hezká, milá a trochu vyjevená. A prý je ma-liřka.“ Sebastian plácl kamaráda po rameni. „Tak hodně štěstí!“

„Slíbil jsem, že se pro ně zítra v sedm stavím. Nachystej se, naložím tě taky.“

„Co bych tam dělal? S tou svojí nohou tancovat nemůžu.“

„Co bys dělal? Budeš sedět u stolu a bavit dvě mladé dámy, co se jmenují Lily a Betty.“

„Aha! A ty se budeš věnovat výhradně Alici.“

„Tak nějak.“ Matt hodil batoh na záda a svižně vykročil. „Před sedmou jsem tu, pořádně se umyj a navoň! Jsou to holky z velkoměsta!“ zavolal už zdálky, což bylo jeho štěstí, protože za ním letěl kus klacku.

Sebastian a Matthias se neznali dlouho. Zatímco Matthias byl birkfeldský rodák, Sebastian se přistěhoval před dvěma lety. Doufal, že tu k malému stavení se stodolou a starým rozhrkaným traktorem přikoupí nějaké to pole a bude hospodařit na svém. Plán mu ale nevyšel. Vlastníci půdy buď nechtěli prodat, nebo chtěli tolik, že pro změnu Sebastian nechtěl koupit. Sám si opravil starý traktor a živil se tím, že se nechal najímat na sezonní zemědělské práce. Moc toho nenamluvil, ale byl šikovný i spolehlivý a místní si na něho rychle zvykli. Občas zašel na pivo do hospody, a tam se také seznámil s Matthiasem Teichmannem. Matthias vešel do hospody právě ve chvíli, když známý rváč Andreas Wankel chytil Sebastiana pod krkem a snažil se ho vyhodit.

„Takový přivandrovalci tu nemaj co dělat! Táhni, odkud si přišel!“ hulákal Wankel a strkal Sebastiana ke dveřím. Sebastian si to, samozřejmě, nechtěl nechat líbit. Vychrstl mu do obličeje pivo – a vzteky rudý Andreas Wankel vytáhl nůž.

Mathias na okamžik strnul. To nedopadne dobře, pomyslel si a přiskočil k zápasícím mužům. Sebastian uhýbal výpadům nože, jak jen šlo, ale ustoupit nechtěl. Rvačka skončila tím, že chlapi vyhodili Wankela z hospody a Sebastianovi zůstala hluboká rána na ruce. Matthias ho dovezl do nemocnice – doktor se naštěstí na nic nevyptával, měl pochopení pro bouřlivé sobotní noci. Sebastianovi píchl analgetika a ránu sešil.

„Vezměte si ještě doma další tabletu proti bolesti, než si půjdete lehnout,“ nakázal, „a lepší by bylo, kdyby s vámi někdo zůstal do rána. Po těch analgetikách můžete být zmatený a dezorientovaný.“

Matthias tedy Sebastiana odvezl domů a pro jistotu u něho zůstal do rána. Povíдали si dlouho do noci, a tak se mezi oběma muži zrodilo pevné přátelství. Když se Matthias dozvěděl, že Sebastian je vlastně vyučený kuchař a má hotelovou školu, něco ho napadlo.

„Poslyš, Sebe, když ti to zemědělské podnikání nevychází, neměl bys chuť vrátit se k původnímu oboru?“

„Proč se ptáš?“

„Na Malém náměstí je na prodej secesní hotel, tedy spíš hotýlek. Není úplně v super stavu, ale na spadnutí taky ne. Možná by to stálo za úvahu, co myslíš?“

Sebastian se zarazil. „Kolik ten – jak říkáš hotýlek – stojí?“ vysoukal ze sebe.

Matthias pokrčil rameny. „To tedy vážně netuším, jen jsem si všiml cedule NA PRODEJ.“

„Zjistím si to. Nějaké peníze mám, vlastně docela slušnou sumu – a kdybych prodal tenhle statek a všechno...“ přemýšlel Sebastian nahlas.

Matthias si s úsměvem vzpomněl na jiskru v kamarádových očích, když mu jednoho dne oznámil, že hotel opravdu koupil. A teď, místo aby pracoval na úpravách, si poranil nohu. O otevření hotelové restaurace ještě před vánočními svátky si musí nechat jen zdát.

Matt konečně dorazil domů. Když otevřel dveře do kuchyně, přechod ze tmy do světla ho na chvíli oslepil.

„Ahoj, mami,“ zamžoural.

„Kde se touláš? Večeři si musíš ohřát, je úplně studená,“ zvedla paní Teichmannová hlavu od rozečtené knížky.

Matt se sklonil a políbil ji na čelo: „Díky, ale nemám hlad. Dal jsem si gulášek.“

„Kde?“

„Někde,“ zazubil se Matt, začal si pískat a rychle zmizel za dveřmi koupelny. Když se vysprchoval, vzal si pivo z ledničky a sedl si k matce.

„Dnes byl zase pařák. Kdy už ta vedra skončí?“ prohodil.

„Ve zprávách říkali, že v půlce příštího týdne má konečně začít pršet. Doufám, že to vyjde, zahrádka nutně potřebuje vodu.“ Paní Teichmannová zívla a odložila brýle na stůl. „Půjdu spát, je skoro jedenáct.“

„Zítřa večer nebudu doma, mami,“ ozval se Matt. „Aby ses zase nevařila s večerí, tedy pro mě.“

Tázavě se na něj podívala.

„Jdeme do klubu. Sebastian a já, a ještě pár děvčat, co jsem dnes potkal.“ Matthias sklopil oči a prstem roztíral kapku piva, co vyšpláchla na stůl.

„No to jsou mi věci! Tak povídej! Jestli tedy chceš?“ řekla paní Teichmannová a sklapla knížku.

Matt se zazubil a vyprávěl o nepojízdném autě bez benzínu, dvou slečnách v nesnázích a večerí na statku.

„Tak to byl ten gulášek!“ pochopila paní Teichmannová. „Jak ti chutnalo?“

„Byl vynikající, jako od tebe.“

„Můžu hádat?“ zeptala se s přivřenýma očima. „Je to ta ze statku, že? Ta se ti líbí!“

„Jak jsi na to přišla?“ zakroutil hlavou Matt.

„Mám ti to vypočítat? Za prvé: nejvíc jsi mluvil o ní. Za druhé: zářily ti přitom oči. Za třetí: guláš byl vynikající, i když ho normálně nemusíš. Stačí?“

Matthias se rozesmál. „Máš pravdu.“

Matka ho poplácala po ruce. „Jdu do postele. Nech si něco pěkného zdát.“

„Dobrou noc.“

Matthias zůstal ještě chvíli sedět u stolu. Myslel na dívku se zelenýma očima a představoval si, jak ji hladí po hebkých hnědých vlasech. Dívka k němu vztáhla ruku. Zamrkal, jako by chtěl zaplašit její obraz, ale bezděky pohlédl k oknu.

„Dobrou noc,“ zašeptal Alici na dálku.